

Sygn. akt II Ca 285/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Pratkowiecka
Sędziowie:	SO Elżbieta Hallada SO Sabina Ziser (sprawozdawca)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Klaudia Pasieczny

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa D. Ł.

przeciwko pozwanej T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 21 lutego 2013 roku

sygn. akt I C 741/11

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 738 zł, w tym podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu odwoławczym.**

Sygn. akt II Ca 285/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2013r. Sąd Rejonowy w Lubinie zasądził od pozwanej T. K. na rzecz powódki D. Ł. kwotę 6.500 zł. Dokonując rozliczenia kosztów procesu Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 475 zł tytułem kosztów sądowych oraz 1476 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu oraz nakazał pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kwoty 41,10 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych ze środków budżetowych Sądu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że z zebranych w sprawie dowodów wynika, że do zdarzenia, z którym powódka wiąże swoje roszczenie doszło w okolicznościach przez nią podawanych a mianowicie w dniu 29.11.2010r. kiedy to poślizgnęła się na śliskiej, pokrytej warstwą śniegu nawierzchni terenu nieopodal wejścia do sklepu (...), w pobliżu wózków sklepowych, doznając urazu lewej ręki. Okoliczności te potwierdził świadek E. K. a opis zdarzenia podany przez tego świadka i powódkę, w świetle całokształtu materiału dowodowego, składa się na spójną i logiczną całość. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności wskazujących na interes świadka w zeznaniu na korzyść powódki, pań tych nie łączy bowiem żadna bliska znajomość. Ponadto powódka od początku konsekwentnie podawała okoliczności wypadku również swoim bliskim, którzy zostali przesłuchani w sprawie w charakterze świadków i potwierdzili wyjaśnienia powódki. W związku z tym, że właściciel sklepu powierzył T. K. obowiązek utrzymania w należyтым stanie terenu przylegającego do obiektu handlowego na podstawie umowy z dnia 08 listopada 2010r. zwolnił się od odpowiedzialności na podstawie art. 429 kc, zaś osobą odpowiedzialną za naprawienie szkody jest pozwana T. K.. W ocenie Sądu pierwszej instancji nie udowodniła ona, że powierzone jej obowiązki wykonała należyście. W szczególności opis realizacji umowy wynikający z zeznań K. K. pozwolił na przyjęcie, że pozwana prawdopodobnie nie zorganizowała prawidłowo wypełniania zadań jakie na siebie przyjęła i w tym należy upatrywać jej winy. Firma bowiem nie zatrudniała pracowników a fizycznie dwa sklepy obsługiwał jeden człowiek. Natomiast oba sklepy (...) są od siebie znacznie oddalone. Dlatego też trudno było Sądowi uwierzyć, że przy ciągłych opadach K. K. radził sobie z odśnieżaniem i obsługą obu sklepów w szczególności, że ul.(...), gdzie przechowywany jest sprzęt, leży w przeciwnym kierunku niż oba sklepy (...). Jako podstawę odpowiedzialności pozwanej Sąd wskazał art. 415 kc w zw. z art. 429 kc.

Jeżeli chodzi o wysokość zadośćuczynienia Sąd Rejonowy uznał, że adekwatna do doznanych cierpień i krzywd będzie żądana kwota 6.500 zł mając na uwadze rodzaj obrażeń, okres leczenia, jego uciążliwość, stopień natężenia dolegliwości bólowych i wystąpienie trwałego uszczerbku na zdrowiu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Z rozstrzygnięciem powyższym nie zgodziła się pozwana wnosząc apelację, w której zarzuciła:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 415 kc w zw. z art. 429 kc poprzez zakwalifikowanie stanu faktycznego w sprawie do zakresu zastosowania powołanych przepisów wobec błędnego przyjęcia przesłanek odpowiedzialności pozwanej, tj. winy i związku przyczynowego,
- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 6 kc poprzez przyjęcie, że to na pozwanej spoczywał obowiązek udowodnienia należytego wykonania powierzonych obowiązków,
- naruszenie art. 445 par. 1 kc poprzez przyznanie powódce rażąco wygórowanej kwoty zadośćuczynienia,
- naruszenie art. 233 par. 1 kpc polegające na błędnej, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie za wiarygodne zeznań świadków E. K., M. Ł., J. N. i zeznań powódki oraz błędne przyjęcie, że miejsce, w którym doszło do zdarzenia powinno być odśnieżone do czarnej kostki.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca domagała się zmiany wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący, przejrzysty i zrozumiały przedstawił wszystkie okoliczności, które złożyły się na ocenę Sądu, która z pewnością nie narusza zasad sędziowskiej oceny materiału dowodowego, a to powoduje ocenę zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc za chybioną. Nie ma Sąd Okręgowy wątpliwości co do prawidłowości oceny prawnej rozstrzygnięcia. Żaden z przepisów powołanych w apelacji nie został naruszony przez Sąd pierwszej instancji.

Prawidłowo Sąd pierwszej instancji jako podstawę odpowiedzialności pozwanej przyjął art. 415 kc oraz uznał, że z zebranego materiału dowodowego wynika, że zostały spełnione wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 29.11.2010r. jakie odniosła powódka. Z zeznań świadka E. K. oraz powódki wynika, że powódka poślizgnęła się i upadła w pobliżu wózków sklepowych. Osoby te zgodnie twierdziły, że w dniu zdarzenia teren ten pokryty był warstwą śniegu a nawierzchnia była śliska. Słusznie Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka albowiem nie jest prawdą, że pozostaje on ze stroną w takim stosunku, który uzasadniałby złożenie przez nią zeznań korzystnych dla powoda. Panie bowiem nie utrzymują ze sobą żadnych kontaktów towarzyskich a świadek zna powódkę tylko dlatego, że ich dzieci chodziły kilkadziesiąt lat temu do jednej szkoły.

Zdaniem Sądu Okręgowego posiadanie przez pozwaną odpowiednich maszyn i wykonywanie obowiązków przez jedną osobę to nie wszystko żeby uznać, że obowiązki nałożone na pozwaną umową z dnia 08.11.2010r. zostały wykonane należycie. Słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że niemożliwością jest żeby dwa sklepy, znacznie oddalone od siebie, obsługiwał jeden człowiek. W szczególności, że z par. 2 ust. 5 umowy wynikało, że zleceniobiorca jest odpowiedzialny za usunięcie nawet najmniejszych warstw śniegu oraz śliskości z całości powierzchni utwardzonych, bez jakichkolwiek wezwań ze strony Zleceniodawcy, niezwłocznie po wystąpieniu opadów, do ilości interwencji określonych w Załączniku Nr 2. Z przedmiotowego załącznika wynika natomiast, że strefa wejścia do sklepu, tj. okolice wiatrolapu i wózkowni miały być ręcznie odśnieżane do czarnej kostki.

Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodowego z art. 6 kc powódka winna była wykazać w niniejszej sprawie, że pozwana nie wywiązała się z obowiązków wynikających z umowy łączącej ją ze Spółką (...) i prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że te okoliczności powódka wykazała, natomiast pozwana, która twierdziła, że umowa została wykonana w sposób prawidłowy, gdyż teren był odśnieżony i z tej okoliczności wywodziła dla siebie skutki prawne, winna była tę okoliczność udowodnić. Dlatego też niesłuszny jest w tym zakresie zarzut apelacji. Pozwana tej okoliczności nie udowodniła, gdyż jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji tabela potwierdzająca wykonanie usługi w okresie zimowym – odśnieżanie nie wskazywała nawet roku, którego ten dokument dotyczy. Trudno uwierzyć natomiast zeznaniom świadka K. K. aby przy ciągłych opadach radził on sobie z odśnieżaniem i obsługą dwóch sklepów.

Podsumowując pozwana nie wypełniła swych obowiązków, nie dochowała należytej staranności, a zatem ponosi winę za szkodę powódki, pomiędzy zaś szkodą powódki a zaniedbaniem ze strony pozwanej zachodzi adekwatny związek przyczynowy.

Prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił wysokość zadośćuczynienia należnego powódce. Na wstępie należy wskazać, że przyznanie przez Sąd odpowiedniej sumy zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, na podstawie art.445§1 k.c. w zw. z art.444§1 k.c. jest kwestią wysoce oceną i zależy od uznania sędziowskiego, dlatego modyfikacja zasądzonej kwoty może nastąpić jedynie w przypadku naruszenia kryteriów jej ustalania, niewspółmiernego zawyżenia czy też zaniżenia tej kwoty (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4.02.2008 r., III KK 349/07, Lex nr 395071 oraz z dnia 5.12.2006 r., II PK 102/06, OSNP 2008/1-2/11). W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy nie naruszył tych kryteriów, a ustalona kwota zadośćuczynienia – 6.500 zł nie jest zawyżona w stosunku do rozmiaru doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu, czasu i intensywności trwania cierpień, rokowań na przyszłość. Na wysokość zadośćuczynienia określonego w przepisie art. 445§1k.c. ma wpływ nie tylko procent trwałego uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego, lecz i inne okoliczności takie jak ból fizyczny, czas trwania leczenia, rodzaj zabiegów koniecznych do przywrócenia zdrowia oraz ich uciążliwość dla poszkodowanego, jak również szereg innych okoliczności dotyczących wpływu doznanych cierpień i urazów na dotychczasowe życie zawodowe i osobiste. Dla uwzględnienia roszczenia o zadośćuczynienie nie jest konieczne w ogóle, by trwały uszczerbek na zdrowiu poszkodowanego wystąpił, w związku z czym określanie wielkości zadośćuczynienia tylko w oparciu o wielkość uszczerbku jest zabiegiem nieprawidłowym i odbiegającym od idei tego świadczenia.

Sąd Rejonowy wszystkie wskazane wyżej okoliczności wziął pod uwagę i należycie je wyważył rozstrzygając niniejszą sprawę, dlatego też - w ocenie Sądu Okręgowego - kwota zadośćuczynienia przyznana powódce jest adekwatna do rozmiaru bólu cierpień, długości procesu leczenia i jego uciążliwości.

W tym stanie rzeczy, skoro wszystkie powołane w ramach podstawy apelacji zarzuty okazały się niezasadne, podlegały one – jako nieusprawiedliwione – oddaleniu przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydane zostało na podstawie art. 98 par. 1 kpc w zw. art. z par. 13 ust. 1 pkt. 1 w zw. par. 6 pkt. 4 i par. 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...).